

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تی بری میسان-Thierry Meyssan

برگردان از: حمید محوی

۱۹ اکتوبر ۲۰۱۲

ناتو بکسهایش را بست،

ترکیه در آستانه بحران و جنگ اعصاب

سازمان پیمان امنیت جمعی، ۸ اکتوبر در قزاقستان مانورهای خود را تحت عنوان «برادری خدشه ناپذیر» آغاز کرد («**НЕРУШИМОЕ БРАТСТВО**»)

اجرای طرح تخیلی این رزمایش ها بر اساس استقرار نیروی حافظ صلح در کشوری تخیلی و در محیطی متأثر از تقسیم بندی های قومی- مذهبی انجام گرفت که توسط جهاد طلبان بین المللی و سازمان های تروریستی اشغال شده است. هیأت دیپلماتیک که برای تماشای تمرینات دعوت شده بودند، به دقت به بیانیه معاون سردبیر سازمان در گشایش رزمایش گوش دادند. او مشخصاً اعلام کرد که سازمان امنیت جمعی برای مداخله احتمالی در خاورمیانه آماده می شود و برای آنهایی که گوش شنوائی نداشتند، نیکلا بوردیوزا مشخصاً توضیح داد که معاون او از افغانستان حرف نمی زده است.

در اعلامیه ژنو، ۳۰ جون به مدیریت کوفی عنان، پیشبینی شده بود که در صورتی که دولت سوریه و اپوزیسیون، یکی و دیگری درخواست کنند، نیروی حافظ صلح می تواند مستقر شود. ارتش «آزاد سوریه» این توافق نامه را

نفی کرد. در نتیجه باید دانست که اصطلاح «اپوزیسیون» تنها به احزاب سیاسی که در دمشق به پشتیبانی سفرای روسیه و چین گردهمایی تشکیل داده بودند اطلاق می شود.

توافقنامه ژنو با تصویب شورای امنیت، استقرار «شپکا بلو» (کلاه آبی ها) می تواند بی آن که نیازی به قطعنامه ویژه داشته باشد، انجام گیرد. والرئ سمریکوف مشخصاً اعلام کرد که ۴۰۰۰ نفر از نیروی صلح از هم اکنون آماده اند، و ۴۶۰۰۰ نفر دیگر نیز آموزش دیده و به فوریت می توانند به عنوان قوای پشتیبانی بسیج شوند.

در چنین شرایطی، می بینیم که علائم عقب نشینی غرب از سوریه افزایش یافته است. موج اسلحه و نفرات غربی متوقف شده، تنها ارسال کمک های مالی عربستان سعودی و قطر ادامه دارد.

شگفت آور تر از همه این است که، شش بار پیپی، فرماندهی ناتو در انجیرلیک به جهاد طلبان فرمان صادر کرده است که برای حملات گسترده در مناطق مشخصی تجمع کنند. در نتیجه، اگر ارتش ملی سوریه (مترجم : تی یری میسان در برخی موارد به جای ارتش ملی سوریه یا ارتش رسمی سوریه، از اصطلاح ارتش عربی سوریه استفاده می کند)، برای رویارویی با ارتش اسرائیل تدارک دیده شده و برای جنگ های چریکی مناسب نیست، ولی به عکس در جنگ کلاسیک توانائی های خوبی دارد. در نتیجه ارتش ملی سوریه در هر یک از موارد، تجمعات ارتش آزاد سوریه را محاصره کرده و از بین برده است. در مورد اول می توانستیم شکست ارتش آزاد سوریه را به اشتباه تاکتیکی نسبت دهیم، و دومین حمله آنها را نیز می توانستیم به عنوان پافشاری تلقی کنیم، ولی برای ششمین بار باید در پی فرضیه دیگری باشیم : فرضیه دیگر احتمالاً چنین است که ناتو عمداً مبارزان را به قتل گاه می فرستد.

خلاف تصورات عمومی، انگیزه جهاد طلبان کاملاً ایدئولوژیک یا مذهبی نیست، بلکه باید برای آن وجه زیبایی شناختی نیز قائل شویم. جهاد طلبان نمی خواهند برای هدف خاصی بمیرند، و به سرنوشت اورشلیم نیز بی اعتناء هستند. آنها غرقه در جهان رمانتیسم در پی شعله ور ساختن احساسات از طریق مواد مخدر یا مرگ هستند. رفتارشان به شکلی است که به راحتی بازیچه دست این و آن می شوند : آنها وضعیت های ماجراجویانه افراطی را جست و جو می کنند، و آنها را در چنین وضعیتی قرار می دهند و دستهایشان را نیز در اجرای اعمال افراطی هدایت می کنند. طی سال های اخیر، شاهزاده بندار ابن سلطان مبتکر و معمار گروهک ها به انضمام القاعده بود. این شاهزاده با قول بهشت با ۷۰ باکره و لذت های بی بدیل این گروه ها را سازماندهی می کرد، نه برای اهداف نظامی یا سیاسی مشخص، بلکه نوشیدن شربت شهادت تنها در آن جایی که شاهزاده بندار ابن سلطان به آنها نیاز دارد.

این شاهزاده پس از سوء قصد ۲۶ جولای از صحنه خارج شد، که احتمالاً مرده است. از مراکش تا سین کیانگ (ترکستان چین) جهاد طلبان بی هیچ هماهنگی واقعی به حال خود رها شده اند، و به همان شکلی که در جریان قتل سفیر ایالات متحده در لیبیا دیدیم، می توانند به خدمت هر فردی درآیند. در نتیجه، واشینگتن از این پس مایل است که خود را از این پیاده نظامی که دست و پا گیر و خطرناک شده است آزاد سازد، و یا این که دست کم تعداد آنها را کاهش دهد. شاید به همین علت است که ناتو به جهاد طلبان دستور می دهد که زیر آتش ارتش ملی سوریه دست به عملیات بزنند، و ارتش ملی سوریه نیز آنها را دسته دسته از بین می برد.

از سوی دیگر، پولیس فرانسه ۶ اکتوبر یک سلفی گرای فرانسوی را که مرتکب سوء قصد علیه یک تاجر یهودی شده بود از پای درآورد. تجسسات بعدی نشان داد که او به شبکه ای تعلق داشته که افرادی را برای جهاد به سوریه می فرستاده است. پولیس بریتانیا چهار روز بعد به کشف مشابهی نائل می آید.

پیغام پاریس و لندن، این است که فرانسوی ها و بریتانیایی هائی که در سوریه کشته شده اند مأموران رسمی نبوده اند که به مأموریت سرّی فرستاده شده باشند، بلکه فناتیکهائی بوده اند که به اختیار خود عمل کرده اند. بی گمان چنین ادعائی صحیح نیست زیرا برخی از این جهاد طلبان تجهیزات ارتباطاتی رایج در ناتو را به کار برده اند که به تدارکات فرانسه و انگلستان تعلق داشته و در اختیار آنها بوده است. در هر صورت، این صحنه پردازی ها پایان مداخله فرانسه و بریتانیا در کنار ارتش آزاد سوریه را نشان می دهد، در حالی که دمشق به شکل پنهانی اسرای آنها را آزاد می کند. برگی از تاریخ به پایان رسید.

به این اساس، دلیل افسردگی ترکیه و رژیم های سلطنتی وهابی برایمان آشکار می شود، زیرا به درخواست متفقین بی هیچ محدودیتی وارد جنگ مخفیانه شدند، ولی شکست عملیات را باید به تنهائی تحمل کنند. آنکارا تمام را برای تمام بازی می کند، و دست به تحریکاتی زده است که مانع رفتن ناتو شود. دست به هر کاری زده است، از استقرار توپخانه علیه مرز سوریه تا هواپیما ربائی – هواپیمای غیر نظامی. ولی چنین تحریکاتی بی حاصل بوده است.

هواپیمای سوری که از مسکو به پرواز درآمده بود، توسط شکاری های ترکیه تحت کنترل قرار گرفت، ولی هیچ سلاحی در آن کشف نکردند. هواپیما حامل تجهیزات الکترونیک برای حفاظت مدنی بود که کارکرد آن کشف مهمات انفجارهای قوی است. در حقیقت، ترکیه قصد نداشت که برای روسیه در ارسال چنین تجهیزاتی به سوریه که در حفاظت مدنی کاربرد دارد، مانعی ایجاد کند، ولی هدفش افزایش تنش بود، و به همین علت نیز با مسافران روسی این هواپیما بدرفتاری کرد و اجازه نداد که سفیر روسیه به کمک آنها بیاید.

ولی تلاش ترکیه بیهوده بود و ناتو به اتهامات تخیلی رجب طیب اردو خان واکنش نشان نداد. و تنها نتیجه ای که به بار آورد، لغو سفر رئیس جمهور پوتین به آنکارا برای ۱۵ اکتوبر بود، بی آن که تاریخ دیگری را پیشنهاد کند. راه صلح هنوز بسیار طولانی به نظر می رسد. ولی، اگر امروز ترکیه و فردا رژیم های سلطنتی وهابی بخواهند به جنگ ادامه دهند، امر مسلم این است که [روند] آغاز شده است. ناتو چمدانش را بسته و رسانه ها به تدریج نگاهشان را به افق های دیگر می دوزند.

L'Otan plie bagage, la Turquie au bord de la crise de nerfs

par Thierry Meyssan

Réseau Voltaire | Damas (Syrie) | 17 octobre 2012

<http://www.voltairenet.org/article176269.html>

شبكة ولتر / دمشق (سوریه) / ۱۷ اکتوبر ۲۰۱۲

گاهنامه هنر و مبارزه / پاریس / ۱۸ اکتوبر ۲۰۱۲